

Паниум — Рақами Бисту Ду

31 декабри соли 2023

Jeff Pippenger

2026-03-12

Аз 31 декабри соли 2023, Шери қабилаи Яхудо ҳақоиқи нубувватиро ба тартиби муайяне кушода истодааст. Ин тартибро метавон ба осонӣ бо бознигари мақолаҳое, ки дар сомонаи Future for America нашр шудаанд, муайян кард. Дар моҳҳои охир ҳақиқатҳое, ки кушода шудаанд, бисёранд ва амиқ! Ин тартиб тасодуфӣ нест, балки ҳадафмандона аст. Ин пайдарҳамӣ ба таври равшан як раванди пайдарпайи ҳадафмандонаро муайян менамояд, ки Масеҳ, ҳамчун Шери қабилаи Яхудо, ҳангоми кушодани паёмҳои ниҳони озмоиш ба калисо ва баъд аз он ба ҷаҳон, онро ба анҷом мерасонад. Дар китоби Ваҳй, Шери қабилаи Яхудо китоберо, ки бо ҳафт мӯҳр мӯҳр зада шудааст, мегирад ва мӯҳрҳоро якто-якто — ба тартиб — мебардорад.

Дар тартиби худ ошкор хоҳанд шуд

«Пас аз он ки ин ҳафт раъд овозҳои худро баён карданд, ба Юҳанно, ҳамчунон ки ба Дониёл дар бораи китоби хурд, чунин амр дода мешавад: “Он чизҳое, ки ҳафт раъд баён карданд, мӯҳр кун.” Инҳо ба рӯйдодҳои оянда тааллуқ доранд, ки дар навбати худ ошкор хоҳанд шуд. Дониёл дар қуръаи худ дар охири айём хоҳад истод. Юҳанно китоби хурдро кушодашуда мебинад. Он гоҳ пешгӯиҳои Дониёл ҷойгоҳи муносиби худро дар паёмҳои фариштаи якум, дуум ва сеюм, ки бояд ба ҷаҳон дода шаванд, меёбанд. Кушода шудани китоби хурд ҳамон паём дар бораи вақт буд.»

«Китобҳои Дониёл ва Ваҳй яканд. Яке нубувват аст, дигаре ваҳй; яке китобест муҳрзада, дигаре китобест кушодашуда. Юҳанно асрореро, ки раъдҳо баён карданд, шунид, аммо ба ӯ фармуда шуд, ки онҳоро нанависад.

«Нури махсусе, ки ба Юҳанно дода шуд ва дар ҳафт раъд ифода ёфт, баёни воқеаҳое буд, ки зери паёмҳои фариштаи якум ва дуум ба вуқӯъ меомаданд. Барои мардум донишмандони ин чизҳо беҳтар набуд, зеро имони онҳо ҳатман бояд озмуда мешуд. Дар низоми Худо ҳақиқатҳое бисёр аҷоиб ва пешрафта бояд эълон карда мешуданд. Паёмҳои фариштаи якум ва дуум бояд эълон мешуданд, аммо пеш аз он ки ин паёмҳо кори мушаххаси худро анҷом диҳанд, дигар нуре набояд ошкор карда мешуд. Инро он фариштае муаррифӣ мекунад, ки бо як по бар баҳр истода, бо савганди бисёр ҷиддӣ эълон менамояд, ки вақт дигар нахоҳад буд». The Seventh-day Adventist Bible Commentary, volume 7, 971.

Ваҳии ниҳони «ҳафт раъд» пас аз соли 2023 кушода шуд, ва он ошкор кард, ки «ҳафт раъд» аз нахустин ноумедии алфа то охирин ноумедии омега ифода меёбад. Ба Юҳанно иҷозат дода нашуд, ки ҳафт раъдро таъриф намояд, зеро ваҳии «ҳафт раъд» иҷроии ягонаи таърих набуд, балки тасвири як «тафсилоти рӯйдодҳо» буд, ки дар таърихи миллериит ба амал

омада буд ва дар айёми охир боз ба амал хоҳад омад. Иҷрои комил нишон дода шуд, то таърихи аз 18 июли соли 2020 то қонуни якшанбеи наздикояндаро ба таври равшан тасвир намояд. Шер он нурро кушод, то бар таърихи бино шудани маъбади саду чилу чор ҳазор битобад.

Дар таърихи Миллеритҳо «ҳафт раъд» солҳои 1798 то 1844-ро ифода мекард, вақте ки Миллеритҳо «ҳақиқатҳое бисёр ачиб ва пешрафта»-ро пешниҳод менамуданд. Ҳангоми пеш бурдани коре, ки ба онҳо дода шуда буд, Миллеритҳо озмуда шуданд. Онҳо паёме, ки эълон мекарданд, ё таърихеро, ки ба анҷом мерасониданд, ба таври комил намефаҳмиданд. Ҳақиқатҳое, ки онҳо эълон мекарданд, ҳамоно чизе буданд, ки хоҳар Уайт онҳоро «ҳақиқатҳое пешрафта» таъриф мекунад, ки набояд то баъд аз он ки паёмҳои фариштаи аввал ва дуюм кори худро анҷом дода буданд, фаҳмида мешуданд.

Ҳангоме ки «ҳафт раъд» ба иҷрошавии комили худ мерасанд, он «воқеаҳои оянда» тавассути паёмҳои се фариштаи Ваҳйи чордахум дар якҷоягӣ бо китоби Дониёл муаррифӣ мешаванд. Кори саду чилу чор ҳазор, ки тавассути «воқеаҳои оянда»-и «ҳафт раъд» муаррифӣ мешавад, ҳамоно якҷо қардани китоби Дониёл бо паёмҳои се фаришта мебошад.

«Худованд наздик аст, ки ҷаҳонро барои бадкирдориаш ҷазо диҳад. Ё наздик аст, ки ҷамоаҳои диниро барои рад қардани нур ва ростие, ки ба онҳо дода шудааст, ҷазо диҳад. Паёми бузург, ки паёмҳои фариштаи якум, дуюм ва сеюмро ба ҳам мепайвандад, бояд ба ҷаҳон расонда шавад. Ин бояд мухтавои асосии кори мо бошад». The Seventh-day Adventist Bible Commentary, volume 7, 950.

Аз 31 декабри соли 2023 Шери қабилаи Яҳудо ҳақиқатҳои нубувватиро ба «тартиби» муайян мӯҳркушӣ намуда истодааст.

Таърихи миллериён

«Акнун касоне ҳастанд, ки зиндаанд ва ҳангоми омӯхтани пешгӯиҳои Дониёл ва Юҳанно, вақте аз пайи он марҳилаҳое мегузаштанд, ки дар онҳо пешгӯиҳои махсус мувофиқи тартиби худ дар ҳоли иҷро шудан буданд, аз ҷониби Худо нури бузург дарёфт карданд. Онҳо паёми вақтро ба мардум расониданд. Ҳақиқат чун офтоб дар нимрӯз бо равшанӣ дурахшид. Воқеаҳои таърихӣ, ки иҷрои бевоситаи пешгӯиро нишон медоданд, пеши назари мардум гузошта шуданд, ва маълум гардид, ки пешгӯӣ тасвири рамзии воқеаҳое аст, ки то анҷоми таърихи ин замин идома меёбанд». Selected Messages, book 2, 101, 102.

«Тартиб»-е, ки Масеҳ паёми Нидои Нимашабро мекушояд, «воқеаҳои таърихӣ»-ро ифода мекунад, ки «иҷрои бевоситаи нубувват»-ро нишон медиҳанд ва ба анҷоми муҳлати имтиҳон мебаранд. Иҷрои бевоситаи нубувват дар айёми охир дигар ваҳйи нубувватҳое нест, ки бар замон асос ёфтаанд, аммо Палмонӣ ҳамоно аз ададҳои истифода мебарад, то иҷроҳои бевоситаи нубувватро муайян созад. Замон дигар нест, ва ҳарчанд миллериён ба насли худ «паёми замон»-ро расонданд, паёми фариштаи сеюм аз «замон» пурқувваттар аст.

«Худованд ба ман нишон дод, ки паёми фариштаи сеюм бояд биравад ва ба фарзандони парокандаи Худованд эълон карда шавад, ва он набояд ба вақт бастагӣ дода шавад; зеро вақт дигар ҳаргиз озмоиш нахоҳад буд. Ман дидам, ки баъзеҳо аз мавъиза кардани вақт ба ҳаяҷони бардурӯғе меафтанд; ки паёми фариштаи сеюм аз он ки вақт тавонад биёварад, пурзӯртар буд. Ман дидам, ки ин паём метавонад бар таҳкурсии худ устувор биистад, ва он барои тақвият ёфтан ба вақт ниёзе надорад, ва он бо қудрати азим хоҳад рафт, ва кори худро ба анҷом хоҳад расонд, ва дар адолат кӯтоҳ карда хоҳад шуд».

Experience and Views, 48.

«Тартиби» пайдарпайи кушода шудани ҳақиқатҳои нубувватӣ таърихи пешравандаро муайян мекунад, вале ҳамчунин инкишофи паёмро низ муайян месозад. «Тартиб»-и таърихи ифодаёфта, ва низ қадамҳои он ки чӣ гуна Шери қабилаи Яҳудо аз 31 декабр инҷониб паёмро мекушояд, ҳар ду барои наҷот фаҳмиданашон зарур аст. Дар моҳи июли соли 2023, овозе дар биёбон ба омода кардани роҳ барои кушода шудани 31 декабри 2023 оғоз намуд. Сипас Шери қабилаи Яҳудо боби якуми Ваҳйро кушод.

Ҳеҷ чизи дигаре

«Паёмҳои чиддие, ки дар Ваҳй ба тартиби худ дода шудаанд, бояд дар зехни қавми Худо ҷои аввалро ишғол намоянд. Ба ҳеҷ чизи дигар набояд иҷоза дода шавад, ки тамоми диққати моро ба худ банд кунад». Testimonies, volume 8, 301, 302.

Маколаҳое, ки дар соли 2023 оғоз ёфтанд, бояд «дар андешаҳои қавми Худо ҷойи аввалро ишғол намоянд».

«Ҳар он чӣ Худо дар таърихи нубувват муайян кардааст, ки дар гузашта иҷро шавад, иҷро шудааст; ва ҳар он чӣ ҳанӯз бояд ба тартиби худ биёяд, хоҳад омад. Дониёл, пайғамбари Худо, дар ҷои худ меистад. Юҳанно дар ҷои худ меистад. Дар Ваҳй Шери қабилаи Яҳудо китоби Дониёлро ба донишҷӯёни нубувват кушодааст, ва ба ин тариқ Дониёл дар ҷои худ меистад. Ў шаҳодати худро мерасонад, он чиро, ки Худованд ба ӯ дар рӯё дар бораи воқеаҳои бузург ва пурҳайбате ошкор намуд, ки мо бояд онҳоро бидонем, дар ҳоле ки бар остонаи худи иҷрои онҳо истодаем.

«Дар таърих ва нубувват Каломи Худо муборизаи тӯлониву давомдори байни ҳақиқат ва хаторо тасвир мекунад. Он мубориза ҳанӯз ҳам идома дорад. Он чизҳое ки буданд, тақрор хоҳанд шуд». Selected Messages, book 2, 109.

Сӣ

Паёми Дониёл ёздаҳ ояти чил дар соли 1996 бозкушой шуда, ба шакли расмӣ дароварда шуд. Сӣ сол баъд, таърихи пинҳонии ҳамон оят акнун дар иртибот бо ба шакли расмӣ даровардани паёми Нидои Нимашаб бозкушой мегардад, паёме ки аз пешгӯии берунии ислоҳшуда дар бораи Ислом дар иртибот бо паёми дохилии ислоҳшудаи Нидои Нимашаб иборат аст. Паёми Нидои Нимашаб пеш аз қонуни якшанбегии ояти шонздаҳ эълон карда мешавад, зеро маҳз дар қонуни якшанбегӣ дари масал баста мешавад.

Петрус

Ин Петрусро дар таърихи муҳргузории як саду чилу чор ҳазор чой медиҳад. Петрус паёме дошт, ки онро дар ҳучраи боло эълон кард, ва паёме дошт, ки онро дар маъбад эълон намуд. Паёми ҳучраи боло Нидои Нимаишаби масал аст, ва паёми маъбад фарёди баландии фариштаи сеюм мебошад. Барои он ки Петрус паёми ҳучраи боло — Нидои Нимаишабро — эълон намояд, аввал лозим буд паёми ӯ ислоҳ ва ба шакли расмӣ дароварда шавад. Ин ислоҳ ва ба шакли расмӣ даровардан бо ба ҳам овардани хатҳои нубуввате ба анҷом мерасад, ки Шери қаблаи Яҳудо аз 31 декабри соли 2023 инҷониб муайян месозад.

Кор акнун ин аст, ки паёми Фарёди Нимашаб ба шакли расмӣ дароварда шавад. Ба расмӣ даровардани паёмо Вилиям Миллер дар соли 1831 ва маҷаллаи «The Time of the End» дар соли 1996 ба сурати рамзӣ пешнамоӣ кардаанд. Ислоҳи паём, ки боиси ноумедии аввалин дар 18 июли 2020 гардид, ҳам аз ҷониби Ҷосайя Литч ва ҳам аз ҷониби Самуэл Сноу ба сурати рамзӣ нишон дода шудааст. Коре, ки ҳар яки онҳо анҷом доданд, «сабаб»-и он «натиҷа»-е гардид, ки дар пайи 11 августи 1840 ва дар пайи ҳаракати моҳи ҳафтум омад. Дар соли 1840 паём ба ҳар истгоҳи миссионерӣ дар ҷаҳон бурда шуд ва дар соли 1844 паёми Фарёди Нимашаб бар соҳили шарқии Иёлоти Муттаҳида мисли мавҷи пурзӯр фаро гирифт. Кори одамон «сабаб»-и «натиҷа»-и рехтани Рӯҳулқудс гардид. Соли 1840 ба ҷаҳон рафт, ки онро баҳр намояндагӣ мекунад, ва соли 1844 ба Иёлоти Муттаҳида рафт, ки онро замин намояндагӣ мекунад. Рамзи соли 1840 Масеҳ буд, ки бар замин ва баҳр дар Ваҳй боби даҳум меистод, ва ҳуди ҳамагон боб таърихи аз соли 1840 то 1844-ро муайян месозад ва Масеҳро дар ҳоле тасвир мекунад, ки бар замин ва баҳр истодааст.

Ҳам дар соли 1840 ва ҳам дар соли 1844, ислоҳи пешгӯӣ ислоҳе буд ба пеш дар вақт, ба санаи комил. Яке пешгӯии Ислоҳ буд ва дигаре пешгӯии масали даҳ бокира. Яке берунӣ буд ва дигаре дарунӣ. Соли 1844 ҳамчунин ҳамаи нофаҳмӣ дар бораи муқаддасгоҳро дар бар мегирифт. Оё муқаддасгоҳ замин буд, ё муқаддасгоҳи осмонӣ? Ин нофаҳмӣ ҳатто аз таърифи оддии муқаддасгоҳ амиқтар буд, зеро он ҳамчунин озмоише буд, ки оё ҷоне Масеҳро аз Макони муқаддас ба Қудси Ақдас пайравӣ хоҳад кард ё не.

«Ман дидам, ки Падар аз тахт бархост ва дар аробаи оташин ба қудс-ул-ақдос, ба даруни парда, даромада, нишаст. Сипас Исо аз тахт бархост, ва бештарини онҳое ки сачда карда буданд, бо Ӯ бархостанд. Ман надидам, ки пас аз он ки Ӯ бархост, аз Исо ба он анбӯҳи бепарво ҳатто як шуълаи нур гузарад; ва онҳо дар торикии комил гузошта шуданд. Онҳое ки ҳамзамон бо Исо бархостанд, ҳангоми тарк кардани тахт чашмонашонро ба Ӯ дӯхта нигоҳ доштанд, ва Ӯ онҳоро андаке ба пеш бурд. Сипас Ӯ дасти рости Худро боло бардошт, ва мо овози дилнавози Ӯро шунидем, ки мегуфт: “Дар ин ҷо мунтазир бошед; Ман назди Падари Худ меравам, то салтанатро қабул намоям; либосҳои худро беолоиш нигоҳ доред, ва баъд аз андаке Ман аз тӯй бозмегардам ва шуморо назди Худ қабул хоҳам кард.” Он гоҳ аробаи абрнок, ки чархҳои мисли оташи алангафишон буданд ва гирдашро фариштагон ихота карда буданд, ба он ҷое омад, ки Исо буд. Ӯ ба ароба қадам ниҳод ва ба сӯи қудс-ул-ақдос, он ҷое ки Падар нишаста буд, бурда шуд. Дар он ҷо ман Исоро, ҳамчун Саркоҳини бузург, дидам, ки пеши Падар истода буд. Бар домани либоси

Ў зангӯла ва анор буд, зангӯла ва анор. Онҳое ки бо Исо бархоста буданд, имони худро ба сӯи Ў, дар қудс-ул-ақдос, боло мебурданд ва дуо мекарданд: “Эй Падари мо, Рӯҳи Худро ба мо ато фармо.” Он гоҳ Исо бар онҳо Рӯҳулқудсро мевазонд. Дар он нафас нур, қудрат, ва муҳаббати бисёр, шодӣ, ва осоиш буд.»

«Ман ба гурӯҳе, ки ҳанӯз ҳам дар пеши тахт сар фуруд оварда буданд, нигоҳ кардам; онҳо намедонистанд, ки Исо онро тарк кардааст. Шайтон чунин менамуд, ки назди тахт аст ва мекушад кори Худоро идома диҳад. Ман дидам, ки онҳо ба тахт назар афканда, дуо мекунанд: “Эй Падар, Рӯҳи Худро ба мо ато фармо.” Он гоҳ Шайтон бар онҳо таъсири нопоки худро медамид; дар он нур ва қуввати бисёр буд, аммо муҳаббати ширин, шодӣ ва осоиш набуд. Мақсади Шайтон ин буд, ки онҳоро дар фиреб нигоҳ дорад ва фарзандони Худоро ба ақиб кашида, фиреб диҳад». Early Writings, 55, 56.

Мақдасгоҳ ҳамчун «калид» муайян гардид, ки ҳамаи нофаҳмиҳоро, ки аз нодуруст фаҳмидани мақдасгоҳ ба вучуд омада буданд, шарҳ меод. Он ҳамон «калид» буд, ки ноумедиро мефаҳмонд. Дар айёми охир, «калид» худи ноумедист, ки нодуруст фаҳмидани маъбадро шарҳ медиҳад.

Аз 22 октябри соли 1844 «вақт дигар нест», ва иштибоҳи ноумедии 18 июли соли 2020 акнун бояд ислоҳ карда шавад, аммо на аз ҷиҳати вақт, зеро вақт дигар нест.

Ва он ғариштае ки дидам бар баҳр ва бар замин истода буд, дасти худро сӯи осмон боло бардошт, ва ба Ў, ки то абадулобод зинда аст, ки осмон ва он чиро, ки дар он аст, ва замин ва он чиро, ки дар он аст, ва баҳр ва он чиро, ки дар он аст, офарид, қасам ёд кард, ки дигар мӯҳлате нахоҳад буд; балки дар айёми садои ғариштаи ҳафтум, ҳангоме ки ӯ ба навохтани карнай оғоз кунад, сирри Худо ба анҷом хоҳад расид, чунон ки Ў ба бандагони Худ — анбиё — башорат додааст. Ваҳй 10:5–7.

Маконе, ки пешгӯии он бояд ислоҳ карда шавад, Нашвилл, Теннесси, аст, ва ин макон тағйир дода намешавад, зеро он на аз ҷониби Future for America, балки аз ҷониби Эллен Уайт муайян шудааст, ва Рӯҳи Нубувват ҳаргиз ноком намегардад.

«Вақте ки ман дар Нашвилл будам, ба мардум суҳан мегуфтам, ва дар шабгоҳон тӯби азими оташе пайдо шуд, ки рост аз осмон омада, бар Нашвилл қарор гирифт. Аз он тӯб алангаҳо мисли тирҳо берун мерафтанд; хонаҳо месӯхтанд; хонаҳо меларзиданд ва фуру меафтанд. Баъзе аз одамони мо он ҷо истода буданд. “Ин ҳамон аст, ки мо интизор будем,” гуфтанд онҳо, “мо инро интизор будем.” Дигарон аз азоб дастони худро мефишурданд ва назди Худо барои раҳм нола мекарданд. “Шумо медонистед,” гуфтанд онҳо, “шумо медонистед, ки ин меояд, ва барои огоҳ кардани мо ҳаргиз як суҳан ҳам нагуфтед!” Чунон менамуд, ки онҳо қариб буд онҳоро пора-пора кунанд, аз он фикр, ки ҳеҷ гоҳ ба онҳо нагуфтаанд ва аслан ҳеҷ огоҳие надодаанд.» Дастнавис 188, 1905.

Масъалаи дохилии тӯбҳои оташин бар Нэшвилл дар он аст, ки он нишон медиҳад: адвентизми рӯзи ҳафтуми Лаодикия аз паёми хушдори Нэшвилл огоҳ буд, вале хомӯш монд. Ин ҳамон нуқтаест дар таърихи нубувватӣ, ки дар он «шарм» ё «шодии» паёми Нидои Нимашаб зоҳир мегардад. Ин ҳамон нуқтаест, ки онҳое, ки бояд байрақ гарданд, оғоз ба

боло бардошта шудан мекунад, дар тафовут аз онҳое ки он гоҳ ба воситаи аҳли ҷаҳон, ки аз он дар ғазабу озурдаанд, ки адвентизми рӯзи ҳафтуми Лаодикия ҳеҷ хушдори Нэшвилл надод, шарманда мегарданд. Ҳамин тафовути нубувватӣ дар кӯҳи Кармил миёни Илёс ва анбиёи Баал низ намоёндагӣ шуда буд, ва ҳамчунин дар таърихи фариштаи дувум дар таърихи миллериён, вақте ки протестантҳо ба протестантҳои муртад табдил ёфтанд ва нақши худро ҳамчун паёмбари козиб оғоз карданд ва духтарони Рум гардиданд. Дар соли 1989, шоҳи сиёсӣ ба воситаи Рейган аини ҳамин корро анҷом дод, танҳо Рейган духтарони Рум нагардид; ӯ Аҳъоб ва Кловиси якум, дилбохтагони Рум, гардид.

«Манзарае ба ман нишон дода шуд. Шаби пеш аз шанбе буд. Ҳамон вақт он манзара ба ман нишон дода шуд. Аз тиреза берун нигаристам, ва тӯби азими оташе буд, ки аз осмон омада буд, ва он ба он ҷое афтод, ки дар он ҷо биноҳоро бо сутунҳо месохтанд; махсусан сутунҳо ба ман нишон дода шуданд. Ва чунин менамуд, ки гӯё он тӯб рост ба бино расида, онро фуру кӯбид, ва онҳо диданд, ки он шоҳа-шоҳа шуда, шоҳа-шоҳа шуда, бузургтар мегардад, ва онҳо ба гиря ва нола оғоз карданд ва нола карданд, ва дастҳои худро мефишурданд; ва ман гумон кардам, ки баъзе аз мардуми мо дар он ҷо истода, мегуфтанд: “Хуб, ин ҳамон чизест, ки мо интизор будем; ин ҳамон чизест, ки мо дар бораи он сухан гуфта будем; ин ҳамон чизест, ки мо дар бораи он сухан гуфта будем.” “Шумо инро медонистед?” гуфтанд мардум. “Шумо медонистед, ва ҳаргиз ба мо дар бораи он нагуфтед?” Ман гумон кардам, ки дар ҷеҳраи онҳо чунин азобе буд, чунин азобе дар намуди зоҳирии онҳо буд.» Дастнависи 152; 1904.

Нокомии 18 июли соли 2020 «калид»ест барои муайян кардани он маъбаде ки бояд ҳамчун байрақ боло бардошта шавад. Фарқияти ду табақаи адвентистон мавзӯи муҳими нубуввати Китоби Муқаддас мебошад. Ирмиё аз ҳамроҳ шудан бо «маҷлиси масҳаракунандагон» сарпечӣ кард, ва калисоҳои Смирно ва Филадельфия ҳар ду дар муқобили куништи Шайтон қарор дода шудаанд, ки иддао мекарданд яҳудӣ ҳастанд, вале набуданд. Фарқияти миёни ин ду табақаи адвентистони эътирофӣ бо усуле, ки онҳо барои омӯзиши Китоби Муқаддас ба кор мебаранд, тасвир шудааст. Ин фарқият миёни таълими ҳақиқӣ ва «маълумоти олій, ба истилоҳ» аст, чунон ки Хоҳар Уайт онро меномад.

Нашвилл ҳамчун «Афинаи Чануб» маъруф аст, ва машҳуртарин биное, ки Юнонро дар Нашвилл муаррифӣ мекунад, Парфенон дар Боғи Сентенниал мебошад, ки соли 1897 ҳамчун нусхаи пуррамикёси Парфенони Юнони қадим бино шудааст. Он барои чашни садсолагии ворид шудани Теннесси ба мақоми иёлотӣ дар соли 1796 сохта шуда буд ва қарор буд, ки пас аз чашн вайрон карда шавад. Аммо баръакс, соли 1903 он замин ба бог табдил дода шуд ва Парфенон аз соли 1920 то 1931 ба таври доимӣ аз нав бино гардид.

Номи «Парфенон» аз вожаи юнонии *parthénos* бармеояд, ки маънои «духтар» ё «бокира»-ро дорад ва ба Афина дар ҷанбаи ӯ ҳамчун олиҳаи дастнохӯрда, хирадманд ва ҷангҷӯи хирад, стратегия, санъат, ҳунарҳо ва тамаддун ишора мекунад. Ин ибодатгоҳ дар солҳои 447–432 то милод бар Акрополи Афина бино шуда, ҳайкали азими хризелефантинӣ (аз тилло ва устухони фил)-и Афинаро, ки аз ҷониби ҳайкалтаврош Фидий офарида шуда буд, дар худ ҷой меод ва дар асл ҳамчун «хона» ё қароргоҳи илоҳии ӯ хидмат мекард, ки бовар мерафт ӯ дар

он чо хузур дорад.

Таъкиди низоми таълимии Ғарб бар дониши фарогир, таҳқиқи интиқодӣ, омодагӣ барои ҳаёти шахрвандӣ ва ҷаҳорҷӯби ҳунарҳои озод, дар асл, ба таври бунёдӣ дар фалсафа ва амалияи Юнони қадим реша дорад. Бе Академияи Афлотун, Ликейи Арасту ё пайдояи Афина, мактаби муосир, чунон ки мо онро мешиносем, ба сурати тамоман дигар менамуд.

Соли 1904 Мактаби Мадисон дар нӯҳ мил дуртар аз Нашвилл таъсис дода шуд. Эллен Уайт узви муассиси ҳайати роҳбарикунандаи Мактаби аслии Мадисон буд (расман — Институти кишоварзӣ ва омӯзгории Нашвилл, ки баъдтар бо номи Коллеҷи Мадисон маъруф гардид). Вай аз оғози таъсиси он дар соли 1904 ҳамчун узви муассиси шӯрои мудирон хизмат кард. Ў то тақрибан соли 1914 (як сол пеш аз вафоташ дар соли 1915) дар ҳайат боқӣ монд.

Ин ягона ҳайати роҳбарикунандаи коллеҷ ё муассисае буд, ки ӯ ягон вақт ба он ҳамроҳ шуд ё дар он хизмат кард. Ў қасдан чунин мансабҳои расмиро дар дигар ташкилотҳои адвентистӣ маҳдуд мекард, аммо барои Мэдисон истисно қоиладар буд, зеро он бо машваратҳои таълимии ӯ ҳамроҳанг буд (худтаъминкунанда, бар пояи хоҷагии деҳқонӣ, тамаркузёфта ба миссионерӣ, бо таъкиди Китоби Муқаддас, меҳнати дастӣ ва омодагии амалӣ барои хизмат дар Ҷануб ва фаротар аз он). Паёмҳои Нашвилл аз хоҳар Уайт солҳои 1904 ва 1905 расиданд, ҳамаи айёме ки Мактаби Мэдисон оғози худро мегирифт ва намоишгоҳи Партенон ба як иншооти доимӣ дар боғи доимӣ табдил дода мешуд. Рамзи маорифи ҷаҳонӣ ва маорифи осмонӣ ҳар ду оғозҳои худро дар ҳамаи давраи кӯтоҳи вақт нишон мегузоштанд, ки ҳамаи давраи вақтест, ки рӯёҳои тӯбҳои оташини Нашвилл дода шуданд.

«Шабии гузашта манзарае пеши назари ман оварда шуд. Шояд ман ҳеҷ гоҳ худро озод эҳсос накунам, то тамоми онро ошкор созам, вале андаке аз онро ошкор хоҳам кард.

«Чунин менамуд, ки як кураи азими оташин бар ҷаҳон фуруд омада, хонаҳои бузургро дарҳам кӯфт. Аз ҳар сӯ нидо бармеҳост: “Худованд омадааст! Худованд омадааст!” Бисёре барои вохӯрдан бо Ў омода набуданд, вале андаке мегуфтанд: “Ҳамд бар Худованд!”»

«Чаро Худовандро ҳамд мегӯед?» — пурсиданд онҳое, ки бар сарашон ҳалокати ногаҳонӣ фуруд меомад.

«Зеро мо акнун он чиро мебинем, ки дар ҷустуҷӯи он будем.»

«“Агар шумо бовар медоштед, ки ин чизҳо меоянд, чаро ба мо нагуфтед?” — чунин буд он ҷавоби даҳшатовар. “Мо дар бораи ин чизҳо наметавонистем. Чаро моро дар нодонӣ гузоштед? Шумо борҳо ва борҳо моро дидаед; чаро бо мо ошно нашудед ва аз довари оянда ба мо хабар надодед, ва нагузоштед бидонем, ки бояд ба Худо хизмат кунем, мабодо ҳалок шавем? Акнун мо талаф ёфтаем!”» Manuscript 102, 1904.

Заминаи паёмҳои Нашвилл аз лиҳози ҷуғрофиёӣ дар муҳити рӯҳонии таълими ҳақиқӣ ё дурӯғин ҷой дода шуда буд — таълиме, ки ҷони инсонро омода месозад, то шахрванди ё осмон бошад ё замин. Дар рӯёҳои хоҳар Уайт дар бораи Нашвилл ҳеҷ ишорае ба Исломи вучуд надорад; пас чӣ асосе мебуд, ки Исломо ба рӯёи тӯбҳои оташ бар Нашвилл пайванд

диҳанд? Ислоҳи паёми Нашвилли соли 2020 чӣ гуна бо кори Қозайя Литч ва Самуэл Сноу Ҳамонхонг мешуд? Ислоҳоти онҳо он замон анҷом дода шуд, ки онҳо дарк карданд: Ҳамон далеле, ки ба пешгӯии аввал оварда буд, Ҳамон далеле буд, ки пешгӯии ислоҳшударо барқарор месохт.

Далели Ислоҳ хеле пеш аз он ки бо паёми Ҳушдордиҳандаи Нэшвилл пайваст гардад, барқарор шуда буд. Паёми Ислоҳ бевосита ба паёми фариштаи сеюм вобаста аст. Ин ҳақиқат бар асоси чандин шоҳидони Китоби Муқаддас нишон дода мешавад. Ҳушдори фариштаи сеюм Ҳушдореро дар бораи нишонаи ҳокимияти подшоҳи шимол ифода мекунад, ва Ҳушдори Ислоҳ бо Ҳушдори фарзандони шарқ ифода ёфтааст.

Аммо овозаҳое аз шарқ ва аз шимол ёро ба изтироб хоҳанд овард; бинобар ин ӯ бо ғазаби бузург берун хоҳад рафт, то ки бисёр касонро ҳалок созад ва тамоман несту нобуд кунад. Дониёл 11:44.

Фариштаи сеюм дар таърих 22 октябри соли 1844, Ҳангоме ки карнаи ҳафтум ба садо даромад, ворид шуд. Карнаи ҳафтум Ҳамчунин войи сеюми Ислоҳ аст. Исёни соли 1863 садои карнаи ҳафтумро Ҳомӯш кард то 11-уми сентябр, вақте ки фариштаи сеюм дар Ваҳй боби Ҳаждахум нозил шуд, дар айнаи замон ки биноҳои бузурги Нью-Йорк бо ламсе аз қудрати Худо фурӯ оварда шуданд.

11-уми сентябр алфа, ё оғози замони муҳригузорӣ буд, ки он бо омега, ё анҷоми муҳригузорию саду ҷиҳилу чор ҳазор нафар, дар қонуни якшанбеи ба зудӣ фарорасанда ба поён мерасад.

11 сентябр алфои замони имтиҳони сурати ҳайвон дар Иёлоти Муттаҳида мебошад, ки бо омегаи замони имтиҳони сурати ҳайвон дар Иёлоти Муттаҳида ба анҷом мерасад, ки он Ҳангоме воқеъ мегардад, ки нишони ҳайвон дар Иёлоти Муттаҳида қорӣ карда мешавад.

9/11 алфа ё ибтидои доварию зиндагон бар ҳайвони замин аст, аз ҷумла шоҳҳои ҷумҳуриҳои ва протестантии он, ки бо қонуни якшанбеи наздиқоянда ба поён мерасад.

11-уми сентябр алфаи «рӯзи омодагии Худованд» аст, ки дар озмоиш бар сари рӯзи шанбеи Худованд ба анҷом мерасад.

11/9 алфаи қомат афрохтани маъбад аст, ки онро санги таҳкурсии ифода мекунад ва он Ҳангоме ба анҷом мерасад, ки санги сарпӯши омега бар маъбад гузошта шавад.

11-уми сентябр алфои войи сеюм дар Иёлоти Муттаҳида аст, ки он дар замони зилзилаи Ваҳйи боби ёздаҳ ба анҷом мерасад, ва ин Ҳамон қонуни якшанбеи ба зудӣ оянда мебошад. Дар он зилзила войи сеюм ба зудӣ меояд. Таърихи тӯбҳои оташини Нашвилл пеш аз баста шудани давраи озмоиш дар қонуни якшанбе қой дорад, сарфи назар аз эълони онҳое, ки адвентистони Лаодикияро маҳкум намуда, даъво мекунанд: «Акнун мо ҳалок шудем».

Китоби Юил ва иҷрошавии он дар Панतिकост баҳси паёми Фарёди Нимашабро баён менамояд, вақте ки як гурӯҳ, ки афзоиши донишро дарк карда наметавонад, онҳоро, ки мефаҳманд, ба мастӣ муттаҳам мекунад. Рӯёрию мастони Эфроим ва хирадмандон мавзӯест, ки дар Қаломи нубувватию Худо бисёр мавриди баррасӣ қарор гирифтааст. Яке аз

унсурҳои ҳақиқат ин аст, ки ин паём паёме дузинагӣ мебошад, чунонки Петрус дар болохонаи болоӣ ва баъд аз он дар маъбад нишон додааст. Ин ба сурати доварие муаррифӣ мешавад, ки аз хонаи Худо оғоз меёбад ва сипас онҳоро, ки берун аз хонаи Худоянд, фаро мегирад. Раванди доварӣ ҳамчунин ба воситаи ду овози Ваҳйи ҳаждаҳ тасвир шудааст, ки дар он овози аввал аз 9/11 то қонуни якшанбе аст, ва сипас овози дуюми ояти чорум қонуни якшанbero нишон медиҳад. Фарқияти миёни паёми нубувватии ҳақиқӣ ва дурӯғини борони охир низ ба воситаи Илёс тасвир шудааст, ки Малоҳӣ ўро ҳамчун бозгардандае муайян мекунад, ки андаке пеш аз баста шудани муҳлати озмоиш бармегардад.

Рамзҳои доноён ва нодонон бар кӯҳи Кармил «Илёс, доно» ва анбиёи нодони Баал буданд. Илёс Петрус аст ва анбиёи Баал мастони Эфроим мебошанд. Вақте ки мастони нодон, ба воситаи фурӯрехтани оташ, ҳамчун анбиёи козиби Баал ошкор мегарданд, мардум ниҳоят ҷавоб медиҳанд, ки: «Худованд — Ў Худост». Адвентистони рӯзи ҳафтуми Лаодикия дар иҷрои пешгӯии Нэшвилл ба ҳамин гуна ошкор мегарданд. Онҳое ки берун аз адвентизм мебошанд ва он гоҳ ба бевафоии нодонон бедор мешаванд, зеро итминон оварда мешаванд, аммо муҳлати имтиҳони онҳо ҳанӯз ба поён нарасидааст. Тасвири ошкоршавии бокирагони доно ва нодон, ки тавассути паёми огоҳкунандаи Нэшвилл намояндагӣ мешавад, аломати роҳ дар иҷрои ниҳони комили масали даҳ бокира аст.

Ноумедии 18 июли соли 2020 паёмеро муайян мекунад, ки бояд ислоҳ гардад, ва ҳамчунин зоҳиршавии онҳое, ки дар дохили адвентизм равшан доранд, ва онҳое, ки надоранд. Онҳое, ки аз паёми равшан, ки Нэшвиллро хушдор медиҳад, маҳрум буданд, пас бо онҳое муқоиса карда мешаванд, ки воқеан равшанро доранд. Аз ду табақае, ки ё равшани паёмро доранд ё надоранд, як табақа ноумедиеро аз сар гузаронидааст, ки бо аввалин ноумедии таърихи миллериён ифода шуда буд; табақаи дигар ин таҷрибаро надорад. Бе он ноумедие, ки бо миллериён намунавӣ гардидааст, барои ҳеҷ пешгӯии ноком ислоҳе анҷомдодан мумкин нест. Ин воқеият, ки пешгӯии Нэшвилли соли 2020 исломро муайян мекард, бо як ҷузъи паёми нокоме, ки ниёз ба ислоҳ дорад, мувофиқат мекунад.

Далели ин дар он ёфта мешавад, ки таърихе, ки дар он тўбҳои оташини Нашвилл мерасанд, на танҳо аз он ҷиҳат аст, ки он бо таърихи ноумедии аввали миллериҳо ва бо ислоҳи паём баъд аз он мувофиқат мекунад, балки ҳамчунин аз он сабаб аст, ки он дар дохили таърихе ба вуқӯъ меояд, ки бо омадани фариштаи сеюм дар 9/11 оғоз мегардад, ва омадани Исломи войи сеюмро нишонгузорӣ мекунад, ва он Ислом ба таври нубувватӣ боз дар заминларзаи қонуни якшанбеи Ваҳй 11 меояд. Нигоҳ доштани Ислом дар паём, бе ҳеҷ ишораи мустақим аз ҷониби Систер Уайт ба Ислом ва хушдори Нашвилл, бар пояи мавзӯи он таърих аст, ки Ислом мебошад.

Дар мақолаи яксаду панҷоҳу сеюми силсилае, ки «Китоби Дониёл» ном дорад, мо муайян кардем, ки мувофиқи шаҳодати Биллом ва хар, Ислом, ки аз ҷониби хар ифода мешавад, дар таърихи аз 11-уми сентябр то қонуни якшанбе бо Иёлоти Муттаҳида се бархӯрди асосӣ хоҳад дошт. Мо 11-уми сентябрро ҳамчун якум муайян кардем, сипас 7-уми октябри соли 2022-ро ҳамчун дуюм. Мо қайд кардем, ки ҳамлаи аввал бар замини ҷалолии рӯҳонӣ буд ва ҳамлаи дуюм бар замини ҷалолии айнӣ, яъне Исроил, ва ҳамлаи сеюм ҳамлае хоҳад буд, ки

ҳангоми заминларзаи қонуни якшанбе рух медиҳад. Мо нишон додем, ки таърихи Билъом дар ин сатҳи нубувват мӯҳри ҳақиқатро дар бар дошт, зеро ҳамлаи аввал ва охирин бар замини ҷалолии рӯҳонӣ буд ва ҳамлаи миёна бар замини ҷалолии айнӣ, ки рамзи исён аст. Акнун мо мебинем, ки зарбаи ҷаҳоруме, ки оғози паёми Нидои Нимашабро нишон медиҳад, дар замини ҷалолии рӯҳонӣ ҳангоми иҷро ёфтани тӯбҳои оташи Нашвилл ба вуқӯъ хоҳад пайваست. Ин маънои онро дорад, ки зарбаи дуёми Билъом ва хари ӯ дугона аст: якуми ин ду зарба бар замини ҷалолии айнӣ ва дуум бар замини ҷалолии рӯҳонӣ.

Мақола ҳақиқати нокомилеро пешкаш намуда буд, ки ҳоло Шери қабилаи Яхудо онро ҳамчун шоҳидии дигаре аз иртиботи нубуввати Ислом бо тӯбҳои оташи Нашвилл ошкор кардааст. Далели дигаре барои дастгирии пайванди Ислом бо тӯбҳои оташ дар дохили хатҳои ислоҳоти таърихи муқаддас ёфт мешавад. Ҳар як ҳаракати ислоҳот мавзӯи махсуси ба худ хос дорад, ки тамоми он ҳаракати ислоҳотро фаро мегирад. Дар ҳаракати ислоҳоти Мусо, сухан дар бораи ворид шудан ба аҳд бо қавми баргузида мерафт. Дар хати ислоҳоти Масеҳ, сухан дар бораи Масеҳо мерафт. Дар хати ислоҳоти Довуд, сухан дар бораи Дах Аҳком ва муқаддасгоҳ мерафт. Дар миёни Миллериён мавзӯи замони нубувватӣ буд, зеро Миллериён «паёми вақт»-ро бар дӯш доштанд. Бо фаро расидани фариштаи сеюм дар 9/11, мавзӯи хати ислоҳоти яксаду чилу ҷаҳор ҳазор ҳамчун Исломи войи сеюм, фарзандони шарқ, хари нубуввати Китоби Муқаддас, аспҳои ҷангии Ваҳй боби нӯҳум, боди шарқӣ, малаҳҳо ва ба ҳашм овардани халқҳо муайян карда шуд.

Зилзилаи Ваҳй боби ёздаҳ исломи войи сеюмро нишон медиҳад, ҳамзамон анҷоми паёми Нидои Нисфи Шабро низ ифода менамояд. Нидои Нисфи Шаб ба василаи вуруди зафармандонаи Масеҳ ба Ерусалим пешнамоиш дода шуда буд, ки он бо раҳо кардани ҳар оғоз ёфт. Оғози Нидои Нисфи Шаб дар таърихи миллериёт омадани Самуэл Сноу бар асп ба маҷлиси урдугӯҳии Exeter буд. Оғози давраи Нидои Нисфи Шаб бо рамзҳои ислом муайян карда мешавад. Шоҳидони фаровоне мавҷуданд, ки тасдиқ мекунанд, ки паёми ислоҳшудаи 18 июли соли 2020 исломро ҳамчун ҷузъе аз паёми оғоҳкунанда дар бар мегирад. Ягон сана муайян карда нашудааст, аммо тӯбҳои оташини Nashville баҳси «шароби нав»-ро дар рӯзҳои охир муайян мекунанд; бинобар ин, тӯбҳои оташини Nashville исломро низ дар бар мегиранд, вале дар бораи муайян шудани тӯбҳои оташин ҳамчун силоҳҳои ҳастай чӣ гуфтан мумкин аст?

Паём бояд, бар асоси шоҳидони бисёр, таъйини Исломро ҳамчун муҳолиф дар ҳамла нигоҳ дорад. Хатҳои таъйини вақт, ки бояд ислоҳ гардад, ҳам бо 1840 ва ҳам бо 1844 намунавор нишон дода шудааст. Вақт дигар набояд ҷузъи паёми нубувватӣ бошад, ҳарчанд рақамҳо ҳанӯз ҳастанд. Хатое, ки бо нофаҳмии мақдасгоҳ муаррифӣ шудааст, низ бояд ҳал карда шавад; аммо пеш аз он ки он ҳал гардад ва ба паёми ислоҳшуда дохил карда шавад, хатое, ки тавассути нофаҳмии мақдасгоҳ намунавор нишон дода шуда буд, бояд муайян карда шавад. Он нофаҳмии мақдасгоҳ дар оғоҳии Нашвилл аз 18 июл чиро намоёндагӣ мекард?

Ман таъкид менамоям, ки ҷавобҳо дар он нуре ёфта мешаванд, ки аз охири соли 2023 инҷониб кушода шуда истодааст. Се хатти мувозии ёздаҳ бобӣ, ки аз боби ёздаҳум оғоз ёфта, бо боби бисту дуум дар Ҳастӣ, Матто ва Ваҳй анҷом меёбанд, таҷдиди аҳди Худо бо

саду чилу чор ҳазор мебошанд. Оё мо пешниҳоди марҳамати Ўро бо он рад мекунем, ки гӯё даъвати Ўро нашунида бошем, амал намоем, ё дар қуввати инсонии худ сари таъзим фуруд оварда, эълон мекунем: «ҳар он чиро, ки Ў амр кунад, ман ба ҷо хоҳам овард»? Ё мо ба Рӯҳулқудс иҷозат медиҳем, ки шарияти Худро бар дилҳо ва ақлҳои мо бинависад?

Чавобҳо ҳамчунин дар кушода шудани мӯҳри се ояти боби дувоздахуми Дониёл ёфт мешаванд, ки вақтро ҳамчун паёмҳои фариштаи якум, дуҷум ва сеҷум пешкаш мекунанд. Он се оят инчунин 31 декабри соли 2023-ро дар ояти ҳафтум, 18 июли соли 2020-ро дар ояти дувоздахум нишон медиҳанд, ва сипас аз соли 1989 то қонуни якшанбе ва то ба анҷоми замони имтиёз дар ояти ёздаҳум ифода ёфтааст. Он се ҳақиқат, дар дохили он се оят, маҳз дар ҳамон порчаи Навиштаҷот ҷой доранд, ки дар он раванди сеқисмӣ озмоиш, ки ҳамеша ҳангоми кушода шудани мӯҳри нубувват ба амал меояд, баён шудааст!

Масеҳ на танҳо озмоиши сегонаи боби дувоздахуми Дониёлро во қард, балки ҳамчунин он озмоишхоро ҳамчун озмоиши бунёдӣ, пас аз он озмоиши маъбад ва пас аз он озмоиши лакмус муайян намуд. Ў ҳамчунин муайян қард, ки озмоиши бунёдӣ 31 декабри соли 2023 оғоз ёфт ва бар озмоиши бунёдии ҳаракати миллериғӣ асос ёфта буд, чунон ки зиддимасеҳ ҳамчун рамзе муарриғӣ мешавад, ки рӯёи беруниро барқарор месозад.

Сипас ӯ озмоиши дуҷум ва маъбадро чунин муайян қард, ки он дар рӯёи Дониёл дар бораи Масеҳ дар маъбад, дар боби даҳум, ифода ёфтааст. Ин озмоиш ҳоло дар ҷараён аст. Кушода шудани муҳрҳои Дониёли дувоздахум дар бораи санаҳои 1989, 18 июли 2020, 31 декабри 2023 ва қонуни якшанбе ҳам рӯёи Рум ва ҳам рӯёи Масеҳро дар бар мегирад. Ҳар ду рӯё дар ҳамон як рӯёе баён шудаанд, ки дар он кушода шудани муҳрҳои боби дувоздахум ёфта мешавад. Ин се боб як рӯё мебошанд, ва рӯёи Масеҳ озмоиши маъбад дар боби даҳум аст, рӯёи зиддимасеҳ озмоиши таҳкурсии дар боби ёздаҳум аст, ва нишонаҳои роҳии саду чихилу ҷаҳор ҳазор дар боби дувоздахум озмоиши сеҷум ва ҳалқунандаеро намоёндагӣ мекунанд, ки дар он нодонон аз доноён ҷудо қарда мешаванд, чунон ки бисёриҳо пок, сафед ва озмуда мегарданд.

Санҷиши маъбад нури Ибодатнома бисту сеҷумро кушод, ки он нури сандуки аҳд буд, ва он нури алфои шанбеи рӯзи ҳафтум ва нури омегаи шанбеи соли ҳафтум аст. Нури шанбеҳои алфо ва омега нури таҷассумро муайян мекунад. Он нур Худоро, ки ҷисми инсониро ба бар мекунад, ба мақсади барқарор сохтани ҳамбастагии Илоҳият бо инсоният, муайян месозад; ва ин ҳамон қорест, ки Масеҳ 22 октябри соли 1844 оғоз намуд ва ҳоло онро дар довариин зиндагон ба анҷом мерасонад.

Нури Ибодатҳо боби бисту сеҷуми Левӣ идҳои баҳории алфа ва идҳои тирамоҳии омегаро бо ҳам овард, то ҳуди таърихи 31 декабри соли 2023-ро то басташавии давраи имтиёзии инсоният ба вуҷуд оварад. Дар дохили ин хат, озмоиши бунёдӣ ҳамчун расидан дар 31 декабри соли 2023 қайд шудааст, ва озмоиши маъбад ҳамчун дар соли 2025 оғозёбанда муайян гардидааст, ки то озмоиши литмусии иди қарнаӣҳо идома меёбад. Овоз дар биёбон, ки дар моҳи июли соли 2023 оғоз ёфт, бо иди нони фатир нишон дода шудааст, ки панҷ рӯз баъд аз аломати сеқисмӣ ба анҷом расид. Сипас як давраи сӣ-рӯза, ки аз паси он аломати

сеқисмӣ омад ва баъд аз он панҷ рӯз, ба ин васила се қадами башорати ҷовидонаро тасвир мекунад. Аломати алфавии сеқисмӣ, ки аз паси он панҷ рӯз меояд, ғариштаи аввал аст; сӣ рӯз ғариштаи дуюм аст; ва аломати омеғавии сеқисмӣ, ки аз паси он панҷ рӯз меояд, то қонуни якшанбеи Панतिकост, ғариштаи сеюм аст.

Масеҳ ҳамчунин нури боби бисту сеюми Левилиёнро кушод, дар ҳини озмоиши замон, ҳангоми сохтани сандуқи аҳд дар маъбад. Паём, ё ғариштаи шанбеи рӯзи ҳафтум, дар як ҷониби сандуқ, ва ғариштаи шанбеи соли ҳафтум, дар ҷониби дигари сандуқ, каррубиёни пӯшонандаро, ки ба даруни сандуқ менигаранд, ифода мекунанд. Дар таърихи мӯҳр задани яксаду чилу чаҳор ҳазор, нури дугонаи он ду ғариштаи шанбеи рӯзи ҳафтум ва таълимоти таҷассумро ифода мекунад, ки мавзӯест, ки то абад омӯхта хоҳад шуд.

Албатта, агар шумо натавонед, ки «ҳафт замон»-ро ҳамчун рамзи юбилей, яъне Ёлломиаи рӯҳонии озодкунӣ аз соли 1863, бубинед, пас нахоҳед дид, ки нубувватҳои алфа ва омеғаи Уилям Миллер ҳамон «ҳафт замон» ва «ду ҳазору сесад рӯз» буданд. Надониستاني аҳамияти ин ду нубуввати вобастаи замони ҳар гуна шинохтани онро, ки соли 1798 «ҳафт замон»-ро ифода мекунад ва соли 1844 «ду ҳазору сесад рӯз»-ро ифода мекунад, номумкин месозад. Бо чунин норасоии дониш, амалан ғайримумкин мебуд дидан, ки ҳангоме ки Ибодатиён боби бисту сеюм сатр бар сатр ба ҳам оварда мешавад ва бисту ду ояти аввали он, ки идҳои баҳори баён мекунанд, бо бисту ду ояти охири идҳои тирамоҳӣ ҳамроҳ гузошта мешаванд, он гоҳ ин хат аз Шанбеи рӯзи ҳафтум, ки аз ҷониби соли 1844 муаррифӣ мешавад, оғоз меёбад, ва Шанбее, ки ин хати чилу чор оятро ба анҷом мерасонад, Шанбеи замин аст, ки аз ҷониби соли 1798 муаррифӣ мешавад.

Натавониستاني дидани робитаи ду шанбе, ифодакунандаи натавониستاني дидани он аст, ки ҳафт замони соли 1798 инсоният аст ва ду ҳазору сесад рӯзи соли 1844 Илоҳият аст. Бо кӯрии чунин амиқ, ба назар мерасад, ки шинохтани он қариб номумкин бошад, ки нури алфаи шанбеи рӯзи ҳафтум ва нури омеғаи таълимоти таҷассум кори Масеҳро муайян месозанд дар он ки Ё Илоҳияти Худро бо инсонияти инсонии сукуткарда муттаҳид мекунад. Кори Масеҳ дар муттаҳид сохтани Илоҳияти Ё бо инсонияти мо, ҳамон кори муттаҳид сохтани 1798 бо 1844 аст, зеро 1798 ҳисми башари ифода мекунад ва 1844 Илоҳиятро.

Инсоният ба сурати Худо офарида шуд ва соҳиби табиати болоӣ ва поёнӣ буд. Табиати болоии инсон ҳисмонӣ аст ва ба гуноҳ фурухта шудааст. Масеҳ дар лаҳзаи табдилёбӣ ба ҷони табдилёфтаи фикри Худро мебахшад, зеро табдилёбӣ он ҷост, ки сафедшавӣ ба амал меояд, ва сафед шудан маънои одил гардонида шуданро дорад. Табиати поёнӣ наметавонад дар як дам фидия ёбад, ва ваъдаи Инҷил барои табиати поёнӣ он аст, ки мо ҳангоми бозгашти Масеҳ ҳисми ҷалолётро қабул мекунем. Табиати болоӣ ақл аст ва табиати поёнӣ ҳисм аст. Табиати болоӣ пешгӯии «ҳафт замон» аст, ки 22 октябри соли 1844, дар Рӯзи Кафорат, ба анҷом расид, вақте ки қарнаи ҳафтум ва қарнаи юбилейӣ ҳар ду ба садо додан оғоз карданд. Ҳафт замони табиати поёнӣ соли 1798 ба поён расид, зеро он то Омадани Дуюми Масеҳ наметавонад нав карда шавад.

Ҳафт замони соли 1798, ҳафт замони соли 1844 ва ду ҳазору сесад соли соли 1844 кори Масеҳро, ки 22 октябри соли 1844 оғоз ёфт, намояндагӣ мекунанд. Он кор ин буд, ки Ў Илоҳияти Худо бо инсоният муттаҳид созад; аммо ҳангоме ки маъбаде, ки аз инсоният ва Илоҳият таркиб ёфтааст, бояд дар соли 1844 муттаҳид мегардид, соли 1798 набояд дохил карда мешуд, зеро он сахни ғайрияҳудиёно намояндагӣ мекунад.

Санчиши маъбад чен кардани маъбадро дар бар мегирад, ва дар ибтидои таърихи кушода шудани мӯҳрҳо, ки соли 2023 оғоз ёфт, кушода шудани мӯҳрҳои ҳафт раъд таърихи аз ноумедии аввал то Ноумедии Бузургро ҳамчун зухури ниҳой ва комили таърихе муайян кард, ки аз ҷониби ҳафт раъд ифода шудааст; таърихе, ки Илҳом мегӯяд воқеаҳои ۱) намояндагӣ мекунад, ки дар чараёни таърихи фариштаи якум ва дуум ба амал омаданд, ва ҳамчунин воқеаҳои ояндаро, ки ба тартиби худ ошкор мегардиданд. Иҷрои комил дар доираи ҳақиқате ҷой дода шуд, ки яке аз аввалин ваҳйҳои буд, ки дар соли 2023 омада буданд. Ноумедӣ дар оғоз ноумедии омега-ро ифода мекард, ва дар миёна маҷлиси урдугӯҳи Exeter буд, ки дар он ҷо доноён ва аблаҳон бар асоси «равған»-и паём аз ҳам чудо шуданд.

Маъбади миллеритҳо аз ноумедӣ ба ноумедӣ барпо гардид; бинобар ин, маъбади яксаду чилу чор ҳазор низ аз 18 июли соли 2020 то қонуни наздикояндаи якшанбе, ки дар он, мувофиқи масал, дар баста мешавад, барпо мегардад, чунон ки он дар 22 октябри соли 1844 низ баста шуд. Таърихе, ки тавассути ҳафт раъд тасвир шудааст, ҳамон таърихест, ки дар нури боби дувоздахуми Дониёл тасвир гардидааст. Нури боби дувоздахуми Дониёл дар бораи як ҳазору дусад навад рӯзи он бевосита ба давраи сисолаи дар ояти ёздаҳум ифодаёфта пайваст аст. Он ҳамчунин бо ҳамон сӣ сола вобаста аст, ки тавассути аввалин намояндаи аҳд бо қавми баргузида ва он набие, ки барои муайян сохтани тағйири муносибати аҳд аз Исроили ҳақиқӣ ба Исроили рӯҳонӣ барангехта шуд, мутафовит гардидааст. Сӣ рӯз дар миёнаи чорҷӯби Левиён бисту се ҳамон сӣ соли қадами аввали аҳди сегонаи Иброҳим бо Худост. Сӣ соли аз 508 то 538 дар ояти ёздаҳум рамзи коҳинотии яксаду чилу чор ҳазор аст.

Сӣ рӯзи сохтори бисту сеюми Левӣ ҷузъе аз ҷиҳил рӯзе ҳастанд, ки Масеҳ то замони суъуди Худ шогирдонашро рӯ ба рӯ таълим меод. Сӣ рамзи коҳинонест, ки дар сисолагӣ ба хизмат оғоз менамуданд. Сӣ соли аз 508 то 538 гузаришро аз Руми бутпараст ба Руми папавӣ муайян мекунанд, ва бо ин амал онҳо ҳамчунин гузариши коҳинотии Лоудикияи яксаду чилу чор ҳазорро ба коҳинотии Филадельфияи яксаду чилу чор ҳазор муайян месозанд. Ин гузариш дар се кадам сурат мегирад, чунон ки бо 508, ҳангоме ки «ҳамешагӣ» гирифта шуд, фармони Юстиниён дар 533, ва баъд аз он қонуни якшанбеи соли 538 ифода ёфтааст, ки бо он гузариш ба анҷом расид.

Он сӣ сол аз соли 1989 то қонуни якшанбееро намояндагӣ мекунанд, ки дар он халқи муҳршудаи филадельфияи Худо, ҳамчун маъбади Ў, барои он ки тамоми ҷаҳон бинад, боло бардошта хоҳад шуд. Он гоҳ ҷаҳон миёни Масеҳ, ки аз ҷониби қавми Ў намояндагӣ мешавад, ки бо Масеҳ дар ҷойҳои осмонӣ нишастаанд ва бинобар ин дар маъбади Худо мебошанд, ва миёни он марди гуноҳ, ки дар маъбади Худо нишаста, худро ҷунин нишон медиҳад, ки гӯё Худо бошад, доварӣ хоҳад кард. Дар қонуни якшанбеи наздикомада

коргарони соати ёздаҳум, ки ҳамчуни анбӯҳи бузург мебошанд, бо як озмоиши бунёдӣ рӯ ба рӯ хоҳанд шуд. Оё шанбеи рӯзи ҳафтум шанбеи Худост, ё рӯзи офтоб шанбеи Худост.

«Ва акнун манзараи дигаре пеши назари ӯ гузашт. Ба ӯ кори Шайтон нишон дода шуда буд, ки чӣ гуна ӯ яҳудиёро водор сохт, то Масеҳро рад кунанд, дар ҳоле ки онҳо вонамуд мекарданд, ки қонуни Падари Ёро эҳтиром менамоянд. Акнун ӯ дид, ки ҷаҳони масеҳӣ низ зери фиреби монанде қарор дорад: онҳо вонамуд мекунанд, ки Масеҳро мепазираанд, дар сурате ки қонуни Худоро рад мекунанд. Ё аз қоҳинон ва пирон он нидои девонаворро шунида буд: “Ёро дур кунед!” “Ёро маслӯб кунед, маслӯб кунед!” ва акнун аз муаллимон, ки худро масеҳӣ меномиданд, ин нидоро мешунид: “Қонунро дур кунед!” Ё дид, ки шанбе поймол карда мешавад ва ба ҷойи он муассисаи соҳтаву қалбаки барқарор мегардад. Боз Мусо аз ҳайрат ва даҳшат пур шуд. Чӣ гуна онҳое ки ба Масеҳ имон доштанд, метавонистанд қонуне, ки бо овози Худи Ё бар кӯҳи муқаддас гуфта шуда буд, рад кунанд? Чӣ гуна қасоне ки аз Худо метарсиданд, метавонистанд қонунро қанор гузоранд, ки асоси ҳукмронии Ё дар осмон ва замин аст? Мусо бо шодӣ дид, ки қонуни Худо ҳанӯз аз ҷониби андаке аз одамони вафодор ғиромӣ дошта ва сарафроз карда мешавад. Ё муборизаи бузурги охирини қудратҳои заминиро дид, ки барои нобуд сохтани онҳое ки қонуни Худоро нигоҳ медоранд, бармехезанд. Ё ба замоне назар афканд, ки Худо бархезад, то соқинони заминро барои шарораташон ҷазо диҳад, ва онҳое ки аз номи Ё тарсидаанд, дар рӯзи ғазабӣ Ё пӯшида ва пинҳон гардонидани шаванд. Ё аҳди сулҳи Худоро бо онҳое ки қонуни Ёро нигоҳ доштаанд, шунид, ҳангоме ки Ё аз маскани муқаддаси Худ овоз мебарорад ва осмонҳо ва замин ба ларза медароянд. Ё омадани дуҷуми Масеҳро дар ҷалол дид, ки дар он мурдагон одил барои ҳаёти ҷовидонаи бемарг бархезонида мешаванд ва муқаддасони зинда, бе дидани марг, дигаргун карда мешаванд ва ҳамагӣ бо сурудҳои шодмонӣ ба шаҳри Худо сууд менамоянд». Патриархҳо ва анбиё, 476.

Анбӯҳи бузург, ки аз ғайрияҳудиё ва коргарони яқсоата иборатанд, бо озмоиши бунёдӣ имтиҳон карда мешаванд, ки дарҳол пас аз он озмоиши маъбад фаро мерасад. Оё маъбади инсонии Рум бо инсонии гуноҳ он саҳра хоҳад буд ё реге, ки шумо имони худро бар он бино мекунад? Ё ин ки маъбади таҷассум аст, ки илоҳият ва инсониятро дар худ муттаҳид мекунад, ва ҳамон маъбади яқсаду ҷилу ҷор ҳазор аст, ки Петрус онро «хонаи рӯҳонӣ» меномад? Дар он давраи озмоиши бунёд ва маъбад, таъкиб санҷиши ҳалқунандаи қадами сеюмро ба анҷом хоҳад расонд, ва он гоҳ муҳлати озмоиши инсон ба поён хоҳад расид.

Шери қабिलाи Яҳудо акнун таърихи пинҳонии ояти чиҳилумро пурра месозад ва бо се пешгӯии дусад панҷоҳсола — дар бораи Куруш, Нерон ва Трамп — боз ҳам нури бештарро ворид кардааст; ва Ё ин қорро маҳз дар ҳамон замоне анҷом дод, ки ба қори эълон қардани паёми ислоҳшудаи Нэшвилл таъкид намуда буд. Хати Нерон қорҷӯбаи барқарорсозии ниҳони сурати ҳайвонро дар Иёлотӣ Муттаҳида ва сипас дар ҷаҳон фароҳам меоварад. Хати Куруш аз соли 457 то м. таърихи байни Рафия ва Паниумро муайян мекунад, яъне таърихи байни Ҷанги Украина ва Ҷанги Сеюми Ҷаҳонро, ки оғозаш вақте аст, ки Паниум бо Актиум дар қонуни яқшанбеи ба зудӣ оянда яқчо мегардад. Хати Трамп имсол, дар рӯзи 4 июл, ба анҷом мерасад.

Нерон рамзи таъқибот аст; калисои Смирно таърихеро муайян месозад, ки то анҷоми таъқибот 250 сол баъд дар калисои Пергомус ва созиш идома меёбад. Ин хат барпо гардидани суратро муайян мекунад ва, бинобар ин, бо таърихе мутобиқат дорад, ки дар он сурати Масеҳ дар маъбади Ё барпо карда мешавад. «Фармон» нуқтаи оғозест, ки ба қонуни нахустини якшанбе меоварад; қонуне, ки пас аз он дари бастаии ҷудойи миёни шарқ ва ғарб, доноён ва беақлон, гандум ва мастакҳо, ва наҷотёфтагон ё гумшудагон меояд. «Фармон»-е, ки ин давраро оғоз мекунад, ҳамчунин ҳамон «фармон»-ест, ки ҳамон давраи имтиҳонро барои ҷаҳон оғоз мекунад. Пас, «фармон» ҳам аввал аст ва ҳам охир. Ҳар як аломати роҳ дар хати ҳабаҳсолаи Нерон афзоишёбии таъқиботи бухрони қонуни якшанберо муайян мекунад, ки бо як «фармон» оғоз меёбад, чизе дар ҳудуди як «фармони иҷроия»-и президентӣ.

Се фармони Куруш дар соли 457 пеш аз милод як давраи ҳабаҳсоларо муайян мекунад, ки дар анҷоми он се нишонаи роҳ мавҷуд аст; ҳамон тавре ки хатти Нерон чунин аст ва ҳамчунин хатти дигари Куруш, ки бо омадани фариштаи яқум, дуум ва сеум аз соли 1798 то 1844 анҷом ёфт. Се қадами Куруш инҳоянд: ҷанги Рафия, сипас даҳ сол то қадами дуум, ва баъд аз он ҳафт сол то ҷанги Паниум. Оғоз ва анҷом ҳар ду ҷанг мебошанд, бинобар ин мӯҳри Алфа ва Омегаро бар худ доранд. Давраи аввали даҳсола як замони озмоишро ифода мекунад, ки дар соли 2014 бо ҷанги Украина оғоз ёфт, ва давраи дуум ҳафт сол баъдтар дар ҷанги Паниум ба анҷом мерасад.

Палмонӣ

Палмонӣ паёми вақтро барои миллериёни таърихи фариштаи яқум ва дуум қушод, ва Ё паёми ададҳоро дар таърихи саду чилу чор ҳазор, ки таърихи фариштаи сеум аст, мекушояд.

Таърихҳои рамзии нубувватӣ, монанди бисту ду сол аз 1776 то 1798, ки бо шӯриши Маккабиён муаррифӣ шудаанд, сабаби оғози подшоҳии шашум ва сабаби анҷоми подшоҳии панҷумро муайян месозанд. Президенти бисту дуум, Гровер Кливленд, алфои президентоне буд, ки президенти омега — Доналд Трамп — намунасозӣ мекунад, зеро инҳо танҳо ду президенте буданд, ки ду давраи ғайрипайдарпай адои хизмат карданд. Трамп президенти бисту дуумест, ки давраи дуумро ба даст овардааст, агар он президентҳои дигаре шумурда шаванд, ки дар давраи раёсати президенти пешин ба мақом расиданд, ҳамроҳ бо президентоне ки барои худ давраи дуумро бурданд. Подшоҳии шашуми нубуввати Китоби Муқаддас дар соли 1798, пас аз бисту ду сол аз Ёломияи Истиқлолият, оғоз ёфт. Аз 1798 то 2026 бо 22 дар таърихи алфо ва 22 дар таърихи омега муаррифӣ мешавад.

Се хатти ёздаҳ-бобӣ, ки аз боби ёздаҳум оғоз ёфта, дар боби бисту дуум анҷом меёбанд. Ҳар яке аз ин се хатти ёздаҳ-бобӣ як нуқтаи миёнаи дақиқ дорад, ки бо се ояи ифода шудааст. Китоби Ҳастӣ муайян месозад, ки кай «хатна» ҳамчун рамзи муносибати аҳдӣ бо қавми баргузида дода шуд. Ин нахустин бор буд, ки ба як қавми баргузида нишонае дода шуд, ки қавми аҳд будани онро ифода мекард, ва дар Матто се ояи марказӣ Сангеро муайян мекунад, ки Масеҳ бар он калисои Худро бино хоҳад кард. Он ояҳо муайян месозанд, ки

кай номи Шимъун Бар-Йуно ба Петрус иваз карда шуд, ки ба саду чихилу чаҳор ҳазор баробар аст. Нуқтаи миёнаи ин хат дар Ваҳй аҳди маргро муайян месозад, зеро папагиро ҳамчун сари ҳаштум, ки аз ҳафт аст, муаррифӣ мекунад. Ба назари шумо, паёмадҳои он чистанд, ки боби ёздаҳум дар «Орзуи асрҳо» паёми Яҳёи Таъмиддихандаро муайян мекунад, ва боби бисту дуюм марги Яҳёро муайян мекунад?

Миёнаи он бобҳо шуморо ба саҳифаи 168 мебарад, ки дар он боби дорои унвони «Никӯдимус» оғоз меёбад. Боби ёздаҳум «Таъмид» ном дорад ва боби бисту дуюм «Зиндонӣ шудан ва марги Юҳанно» номида мешавад. Боби ёздаҳум рамзи марг, дафн ва эҳё мебошад, ҳамон тавр ки боби ҳабдаҳум ва «Никӯдимус», ва ҳамчунин марги Юҳанно.

Мо ин мавзӯро дар мақолаи навбатӣ идома хоҳем дод.